

Arrest

nr. 42 461 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 december 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 27 december 2007. Op 28 juli 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 18 271 van 3 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 3 812 van 13 januari 2009 niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 13 juli 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 januari 2010.

1.4. Op 27 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Herat afkomstig te zijn. U had een intieme relatie met een meisje gedurende ongeveer zes maanden. U werd door 3 gemaskerde mannen, onder wie de vader van het meisje, meegenomen en geslagen. U wist echter te ontkomen maar uit vrees voor de familie van het meisje heeft u Afghanistan verlaten. U kwam naar België waar u op 27 december 2007 een eerste keer asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 28 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw recente herkomst uit Herat, waardoor ook aan uw vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht. Op 3 november 2008 werd de weigeringsbeslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 13 juli 2009 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling. U verklaarde nog steeds de familie van uw vriendin te vrezen. Als nieuw element legde u tijdens de tweede asielaanvraag een origineel document voor dat werd geschreven door de lokale bevolking waarin vermeld staat dat u in Herat gewoond heeft. U legt ook een kopie van de taskara van uw ouders voor. Uw vader stuurde u die documenten vanuit Iran op per post.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 28 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Zo maakte u het onvoldoende aannemelijk dat u Herat op de door u aangegeven datum (oktober 2007) heeft verlaten waardoor ook over uw vluchtrelaas, dat zich in die periode afspeelde, ernstige twijfels zijn ontstaan. Bij uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor die moeten aantonen dat u wel recent in Herat gewoond heeft. Het gaat hier om een verklaring van de lokale bevolking die stelt dat u geboren bent in Herat en dat u in district 6 gewoond heeft (zie vertaling). Er staat echter niet vermeld op het document wanneer u in Herat woonde en hoe lang u daar gewoond heeft. Daarnaast legt u ook nog een kopie van de taskara's van uw ouders voor. In het algemeen kan worden gesteld dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien kunnen bij de voorgelegde documenten, die u werden toegestuurd vanuit het Iraanse Mashhad, enkele bemerkingsen worden gemaakt. Zo beweert u in uw verklaring al deze mensen in de voorgelegde brief - die door uw oom werd verkregen - persoonlijk te kennen (CGVS p. 3). Op de vraag wie die verklaring allemaal ondertekend heeft, kunt u slechts 2 namen opsommen. U noemt H. (...) G. (...) A.(...) Y. (...) en F. (...) A. (...). De slager heeft de verklaring volgens u ook ondertekend, maar u weet zijn naam niet meer. Toch blijft u volhouden dat u al deze mensen persoonlijk kent. U geeft vervolgens toe dat u ze misschien niet allemaal bij naam kent, maar toch van gezicht (CGVS p. 3). Hierbij kan worden opgemerkt dat als u niet alle namen van deze personen kent, de kans groot is dat zij u evenmin bij naam kennen, te meer gezien het feit dat u er volgens uw verklaring inmiddels al meer dan 2 jaar weg zou zijn. Na nogmaals aandringen of u nog mensen kan noemen die de brief ondertekend hebben, noemt u de broer van mijnheer Y. (...) en uw buurman S. (...) S. (...). U weet niet of deze laatste het document ook ondertekend heeft, nochtans verklaart u te kunnen lezen. De naam van de broer van meneer Y. (...) kunt u zich niet herinneren (CGVS p. 3). De waarde van dit privé-document als bewijs van uw recente herkomst uit Herat dient in het licht van voorgaande verklaringen dan ook danig te worden gerelativeerd. U kunt weliswaar op een plannetje tekenen hoe u van bij u thuis naar uw werk ging, doch is dit niet voldoende om aan te tonen dat u in 2007 nog in Herat woonde. Ook de taskara's van uw ouders kunnen niet gebruikt worden als bewijsmateriaal om aan te tonen dat u in Herat gewoond heeft gedurende de periode dat uw asielrelaas zich heeft afgespeeld aangezien ze enkel een aanwijzing zijn van hun identiteit en niet van uw recente vertrek uit Herat.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat de door u aangebrachte documenten onvoldoende staven dat u Herat in 2007 heeft verlaten zoals u in uw verklaringen beweert. Hierdoor is het CGVS nog steeds niet in staat om een correct beeld te verkrijgen van uw precieze leefsituatie in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan, noch van de plaatsen waar u voor uw vertrek heeft verbleven en waarom u deze plaatsen heeft verlaten. Derhalve kan u ook geen aanspraak maken op het statuut van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, onder verwijzing naar de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (Vreemdelingenwet), aan dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad leidt hier dan ook uit af dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) de verklaring van de lokale bevolking niet vermeldt wanneer en hoelang hij in Herat woonde, en de waarde van dit privé-document ook danig wordt gerelativeerd door verzoekers gebrekkige kennis over de personen die het document ondertekenden, (ii) de taskara's van zijn ouders zijn asielrelaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en slechts een aanwijzing vormen van de identiteit van zijn ouders en niet van verzoekers recente vertrek uit Herat, en (iii) de Commissaris-generaal hierdoor nog steeds niet in staat is om een correct beeld te verkrijgen van verzoekers precieze leefsituatie in de periode voor zijn vertrek uit Afghanistan, de plaatsen waar hij voor zijn vertrek heeft verbleven en waarom hij deze plaatsen heeft verlaten.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunt op de vrees voor vervolging vanwege de familie van het meisje waarmee hij een geheime relatie had, en dat zijn asielaanvraag geweigerd werd omdat zijn voorgehouden relaas onvoldoende geloofwaardig is en hij zijn recent verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte. In beroep tegen deze beslissing werden aan verzoeker bij arrest nr. 18 271 van 3 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd gelet op de vaststellingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker, als Tadzjiek van origine, stelt dat er zich in 2006-2007 geen enkel incident of opmerkelijke gebeurtenis in Herat heeft voorgedaan terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat er zich tal van ingrijpende gebeurtenissen hebben voorgedaan zoals meerdere interetnische incidenten tussen Tadzjiken en Hazara's, zelfmoordaanslagen alsook een bomaanslag, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huidige verblijfplaats van zijn ouders, (iii) hij een gebrek aan interesse vertoont in het lot van zijn vriendin, (iv) hij zijn beweerde recente herkomst uit Herat niet aannemelijk maakt zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat onlosmakelijk verbonden is met zijn herkomst, en (v) het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming aangezien het vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, en bijgevolg ook van zijn huidige verblijfsrechtelijke status.

Thans beweert verzoeker nog steeds vervolging te vrezen vanwege de familie van het meisje en ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt hij een origineel document vanwege de lokale bevolking van Herat en fotokopieën van de taskara's van zijn ouders neer.

In de mate dat hij opnieuw een kopie van zijn eigen taskara neerlegt, merkt de Raad op dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat zijn taskara enkel een aanduiding is van zijn identiteit en geenszins zijn recent vertrek uit de stad Herat aantoonde.

Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen en stukken, met name een origineel document vanwege de lokale bevolking van Herat en fotokopieën van de taskara's van zijn ouders.

2.5. Waar verzoeker poneert dat de Commissaris-generaal ten onrechte zijn vervolgingsvrees niet meer onderzocht heeft en hij dezelfde asielmotieven, onder verwijzing naar de Afghaanse cultuur, opnieuw uiteenzet, merkt de Raad op dat reeds in 's Raads arrest nr. 18 271 geoordeeld werd dat er niet alleen geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas omwille van zijn gebrek aan interesse in het lot van zijn vriendin, doch ook omdat hij er niet in slaagde aan de hand van zijn documenten of verklaringen zijn recent verblijf in Herat aannemelijk te maken en derhalve ook niet de problemen die hij aldaar zou hebben meegemaakt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Thans meent verzoekers zijn identiteit afdoende bewezen te hebben door zijn eigen taskara en die van zijn ouders te hebben neergelegd, en alsnog zijn afkomst uit Herat te hebben aangetoond aan de hand van een originele verklaring van enkele dorpsbewoners. De Raad merkt hierbij op dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat de taskara's van zijn ouders niet als bewijsmateriaal voor zijn recente afkomst kunnen dienen aangezien deze enkel een aanwijzing vormen van de identiteit van zijn ouders en niet van zijn recente vertrek uit Herat, hij vage verklaringen aflegde en een gebrekkige kennis heeft over de verklaring van de lokale bevolking, en deze verklaring niet vermeldt wanneer verzoeker in Herat woonde en hoelang hij daar gewoond heeft. Daarenboven kan aan deze verklaring hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend gezien het gesolliciteerde karakter van het document. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker middels zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn herkomst uit Herat niet heeft aangetoond omdat hij niet op de hoogte bleek te zijn van de veiligheidsincidenten aldaar en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het verblijf van zijn ouders, namelijk in Herat dan wel in Iran. De Raad concludeert dat verzoeker er aan de hand van zijn nieuw voorgelegde documenten niet in geslaagd is zijn recent verblijf in Herat alsnog aannemelijk te maken.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas met betrekking tot zijn recente afkomst en zonder bewijs van de voorgehouden recente afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Waar verzoeker voorhoudt dat het aantonen van een recent verblijf een bijkomende voorwaarde is die de Commissaris-generaal aan de wet toevoegt, wijst de Raad erop dat het aantonen van een recent verblijf de asielinstantie in de mogelijkheid moet stellen na te gaan of de asielzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap

heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Dit geldt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn ouders woonachtig zouden zijn in Iran.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS